

Vol enthousiasme lekker muziek maken

De Volkskrant 12-6-09

REPORTAGE

Donderdag trad het Leerorkest op in het Concertgebouw. Dankzij dit project leren minder bevoorrechte kinderen een instrument te bespelen.

Van onze verslaggever
Robin Gerrits

AMSTERDAM Duizenden conservatoriumstudenten oefenen zich een bult in de hoop er ooit te mogen spelen, maar hij zit er, op het podium van het Concertgebouw, met zijn viool. Faachier Jafar (11), van basisschool het Kruispunt in Amsterdam Zuidoost, zit zelfs op de plek van de eerste violist, maar wat dat is weet hij niet.

Faachier is lid van het Leerorkest, dat met 500 kinderen zo groot is dat de helft van de strijkers in de zaal zit. Die zaal is in de geschiedenis van het beroemde concerthuis nog nooit zo gekleurd geweest als donderdagochtend.

Alle (groot-)ouders van de jonge musici uit Amsterdam Zuidoost en Noord hebben zich op hun mooiste gekleed voor deze gelegenheid. In het publiek zijn een rode fez, een tulband, veel hoofddoeken en een rastamuts te zien.

'Fantastisch hier te zijn', zegt Sandra Dahoe. Haar 8-jarige dochtertje Zoebeida zit op het podium met een cello, even groot als zijzelf. Zoebeida, vertelt Sandra, begon in augustus op de Bijlmermontessorischool met een uur in de week les van echte muziekdocenten. Zij vindt het hartstikke leuk. Sandra was nooit eerder in het Concertgebouw.

Als je opgroeit in de Beethovenstraat, kun je kiezen welk instrument je wilt leren bespelen, schetst initiatiefnemer Marco de Souza de gedachte achter het Leerorkest. 'Maar even verderop, en je hele omgeving heeft nog nooit van de muzikschool gehoord, of heeft er geen geld voor.'

De Souza kwam negen jaar geleden uit Brazilië om directeur te worden van Muziekcentrum Zuidoost. Toen hij op zoek ging naar een viooldocent, kreeg hij de

Enkele jonge strijkers van het Leerorkest zitten donderdag in het Concertgebouw klaar voor hun concert.

vraag: waarvoor heb je een viooldocent nodig in de Bijlmer? Om kinderen enthousiast te maken voor iets waarmee ze normaal gesproken nooit in aanraking zouden komen.

Het project groeit nog steeds en minister Plasterk krijgt een lijst met actiepunten mee die moeten bevorderen dat kinderen vanzelf

sprekend kennismaken met muziek. Of, zoals De Souza het zegt: 'Niet ieder kind wordt later schrijver, maar ieder kind moet wel leren schrijven.'

Als dirigent Kees van den Burg afdaalt naar de bok, staat iedereen op, zoals het hoort. En dan begint het. Stukken die speciaal voor hen zijn geschreven, waarbij ook leer-

lingen die pas een half jaar een instrument bespelen kunnen meedoen. Ze ondersteunen de musici van het Nederlands Philharmonisch Orkest, die de melodie goeddeels voor hun rekening nemen.

Maar in het muzikaal verhaal *Peter en de Olifant*, geschreven door Youp van 't Hek, mag een vierdelige kopersectie van kinderen vol-

uit gaan om de treurende olifant een stem te geven. Een geweldige klap lawaai.

Het is hartverwarmend en onwennig tegelijk. Het is een leermoment, ook voor de ouders. Een man wordt er misprijzend door zijn autochtone voorbuurvrouw op gewezen dat het niet gebruikelijk is je mobiel aan te laten tijdens

het concert, laat staan terug te praten als het onding tijdens Emmy Verheys solo afgaat.

Maar even later is de beller voor, al de supertrotse vader van het jongetje dat na het concert niet weet hoe snel het, tussen kinderen, stoelen en instrumenten door, bij hem moet komen als hij klaarstaat met een bloem.

Foto Guus Dubbelman / de Volkskrant